

Петъръ Дачевъ

Риболовъ на Черно море

Лекъ есененъ вѣтрецъ раздипля
синята повърхность на морето.

Не далеко отъ Варна, до една полусрутена рибарска хижа, цѣлата покрита съ плесень, група рибари кърпятъ разнищени мрежи. Други сж се надвесили надъ една разядена черна лодка, изтеглена на пѣсѣка и обърната съ дѣното нагоре. Тѣ коватъ, чукатъ, стѣгатъ старата лодка за борба съ вълнитѣ и вѣтъра.

— Хайде, момчета, бързайте, че работа иде вече къмъ насъ! — провиква се единъ бѣлобрадъ рибаринъ, седналъ на единъ камъкъ предъ хижата.

Той пуши спокойно лулата си, но погледътъ му блуждае неспокойно по морския хоризонтъ: дали нѣма да се появятъ ония малки облачета, които предвещаватъ буря.

Повѣе ли есенникътъ, рибитѣ, които хвърлятъ хайвера си въ голѣмитѣ мжтилица край устието на Дунава, почватъ да се движатъ на голѣми стада презъ тѣсното морско пасище край нашето крайбрѣжие. Тѣ отиватъ на югъ, кждето намиратъ топли и удобни зимовища. Всички рибари хвърлятъ тогава мрежитѣ си въ морето, за да имъ заприщятъ пѣтя.

Ако не настѣпятъ бури и бързо застудяване — мисли си стариятъ рибаринъ, като се усмихва самодоволно — кошоветѣ ще се напълнятъ по нѣколко пѣти